

1865 ἀφιερώθη εἰς τὴν πανεπιστημιακὴν παράδοσιν μετερχόμενος ἄμα καὶ τὸν δικηγόρον. Ἐκτὸτε ἐπανέλαβε καὶ συνεπλήρωσε τὴν ἔκδοσιν τοῦ „Συστήματος τοῦ Ρωμαϊκοῦ Δικαίου“ καθὰ ἐν Ἐλλάδι πολιτεύεται ἐν συνδυασμῷ πρὸς τοὺς νεωτέρους νόμους“ εἰς 5 τόμους.

Ἐν ἔτει 1879 χηρεύσας ἐξήτησε περισπασμὸν ἐν ταῖς βουλευτικαῖς ἐκλογαῖς καὶ ἐξελέγη βουλευτὴς Ἀθηνῶν ὡς καὶ μετὰ τὴν διάλυσιν τῆς Βουλῆς, ἄμα τῇ προσαρτήσει τῆς Θεσσαλίας, ἐν ἔτει 1882, ὅτε ἐν τῷ ὑπουργεῖῳ Τρικούπη ἀνεδέχθη τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν. Ἀλλὰ μετὰ ἐν ἔτος καὶ πλέον παρητήθη διαφωνήσας ὡς πρὸς τὰς βάσεις τοῦ οἰκονόμικοῦ συστήματος.

Κατὰ τὴν ἑπομένην σύνοδον 1883—84 ἀνετέμη αὐτῷ ἡ Προεδρεία τῆς Βουλῆς ὡς καὶ κατὰ τὴν ἑπομένην 1885—86. Γενομένης διαλύσεως ἀπέτυχεν ἐν τῇ ἐκλογικῇ πάλῃ Ἀθηνῶν, κατὰ δὲ τὸν Μάιον τοῦ 1885 ἐξελέγη Ὑποδιοικητὴς τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, ἀντὶ τοῦ αἴφνης ἀποθανόντος Εὐθυμίου Κεχαγιᾶ.

Πλὴν τοῦ „Συστήματος τοῦ Ρωμαϊκοῦ Δικαίου“ ἐδημο-

σίευσε: „Φιλολογικὸν σχεδίασμα περὶ τῶν Συλλογῶν τῶν Κανόνων τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας“ μεταφράσας ἐκ τοῦ λατινικοῦ τοῦ Βεινέρου (1840). — „Οἱ τρεῖς Ἱερατικοὶ βαθμοὶ τῆς Ἐκκλησίας“ (1841). — „Ἡ ἐξάντλησις τῶν κομμάτων“ (1842). — „Μελέται καὶ Λόγοι“ (1882), ἔνθα ἴδιως: „Περὶ τῆς ἐν Φλωρεντίᾳ Συνόδου“. — „Περὶ τῆς Δουλοπαροικίας παρὰ Ρωμαίοις καὶ Βυζαντινοῖς“. — „Περὶ τοῦ Τυπικοῦ τῆς Βυζαντινῆς Αὐλῆς“. — „Περὶ τῆς Στάσεως τοῦ Νίκα“. Ἐγραψε δὲ καὶ ἀπαραμίλλον ἑλληνικὴν ἡθογραφίκην, τὸν „Θάνον Βλέκαν“, ἐν τῷ Πανδώρᾳ τῷ 1855 δημοσιεύεισαν.

Ἄν μετὰ τὴν παράθεσιν τῶν ἔηρῶν τούτων, ἀλλὰ καὶ ἐπηκριβωμένων περὶ τοῦ σεβαστοῦ ὄνδρὸς βιογραφικῶν σημειώσεων ἥθελε φανῆ ἀπαραίτητος ἡ τούλαχιστον πρέπων καὶ σύντομος αὐτοῦ χαρακτηρισμός, τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι δύσκολον προκειμένου περὶ τοῦ Παύλου Καλλιγᾶ, διότι περὶ αὐτοῦ καὶ μόνου ἀρκεῖ νὰ λεχθῇ, καὶ λέγεται, ἀρχαῖκῷ τῷ τρόπῳ: εἶνε Ἐξοχήτης.

* *

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΡΑΜΑΤΑ.

(τέλος.)

Ὑφίσταται ἄρα μεταξὺ τῶν δύο τούτων δραμάτων χάσμα μπέρχιλιετές, λίαν δ' εὐφρόσυνον τυγχάνει ὅτι τὴν πλήρωσιν τοῦ χάσματος τούτου ἀνέλαβεν ὁ υἱὸς τοῦ Ἀλέξανδρου Κ^ο Κλέων Ῥαγκαβής, διστις βαίνων ἐπὶ τὰ ἔγκη τοῦ πατρὸς κατέλαβεν ἥδη ἐπίζηλον θέσιν ἐν τε τῇ διπλωματίᾳ καὶ τῇ ποιήσει καὶ τῇ λοιπῇ ποικίλῃ παιδείᾳ. Ἀλλως τε κληρονομικὴ τυγχάνει ἐν τῇ οἰκογενείᾳ ταύτη ἡ τῶν Πιερίδων λατρεία, καθόσον καὶ ὁ Πάππος τοῦ Κλέωνος Ἰάκωβος Ῥίζος ὁ Ῥαγκαβής κατέλαβεν ἔντιμον ἐν τῇ ἴστορίᾳ τῆς φιλολογίας θέσιν διὰ τε τὰς παρ' αὐτοῦ ἐκπονηθείσας μεταφράσεις τῶν ἀριστουργημάτων τῆς Γαλατικῆς σκηνῆς καὶ διὰ τὴν τελεσφόρον αὐτοῦ ἐπήρειαν πρὸς διάπλασιν τῆς νεωτέρας γλώσσης. Δι' ὃ καὶ ὑπὸ πᾶσαν ἐποιψιν δεδικιασιογνημένων φαίνεται τὸ ἐπίγραμμα, ὅπερ ἀφιέρωσεν αὐτῷ ὁ πρώτος αὐτοῦ ἐξάδελφος καὶ μουσοτραφῆς ἐπίσης Ἰάκωβος Ῥίζος ὁ Νερουλός:*)

Ο Ῥίζος ὁ Ἰάκωβος μετέφρασε Ῥακίνον,

Αὐτὸν ἐκεῖνος, ἡ αὐτὸς μετέφρασεν ἐκεῖνον;

ὅπερ Γερμανιστὴ μεθεμηνεύσμενον ἔχει ὡς ἔξης:

So schön hat Rizo Rangawis den Racine übertragen,

Dass, wessen Werk das Original, man wüßt' es kaum zu sagen.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐπεταί ὅτι ἡ ἐν λόγῳ οἰκογένεια μπέρξεν, οὕτως εἰπεῖν, διαρκῶς ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων, καθ' ὃσον τὰ ἐν λόγῳ πρόσφατα δράματα εἰσὶν ἔργα, ὡς ἥδη ἐρρήμη τοῦ "υἱώνοι" ἐκείνου, ἐν ἀπαντῶμεν ἐν τοῖς πρώτοις ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς ἀναβιούσης Ἐλληνικῆς φιλολογίας. Ὁ Κλέων Ῥαγκαβής ἀνεδείχθη κατ' ἀρχὰς ὡς λυρικὸς ποιητὴς ἀναπολοῦμεν δὲ ἴδιως περιπαθεστάτην σύνθεσιν, ἐν τῇ διαρκείᾳ τὴν φυχὴν προσφάτως θανόντος, ἥτις ἐπισκέπτεται καὶ αἴθινος πρύφα τοὺς οἰκεῖους αὐτῆς, καὶ πείθεται οὕτω μετ' ἀφάσιος ὅδύνης περὶ τῆς ταχύτητος μεδ' ἥτις ἐξαλείφεται ἡ μνήμη τῶν μεταστάντων. (Ἡ παλινοστοῦσα ψυχή.) Σημειωτέον δὲ ὅτι ἐὰν ὁ Ἀλέξανδρος Ῥαγκαβής τυγχάνῃ ὀπαδός τῆς

καθαρευούσης, καὶ προσπελάζῃ ὃσον ἔνεστι πρὸς τὴν ἀρχαίαν, οὕτως ὡστε πολλὰ λέξεις, ὡς φερ' εἰπεῖν ἡ ἐκ τῶν δημοτικῶν ἀσμάτων τοσοῦτον συνήθης καταστᾶσα παλληκάρι, οὐδόλως εὑρηνται ἐν τοῖς ἔργοις αὐτοῦ, ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὡδεῖ ἔτι περιτέρω τὴν τάσιν ταύτην. Ἐνθουσιῶν ὑπὲρ τῆς ἀρχαίας, καὶ πεπεισμένος ὅτι ἡ νέα διάλεκτος βαίνει ἀπαύστως πρὸς αὐτὴν ἀνυψομένη, εὑρίσκει οὐχ ἥττον ὑπὲρ τὸ δέον βραδεῖαν τὴν ἀφομοίωσιν ταύτην, καὶ πιστεύει ὅτι δύναται νὰ προτρέψῃ τοῦ χρόνου ἐν τοῖς ποιητικοῖς αὐτοῦ ἔργοις. Οὕτω δὲ μεταχειρίζεται φράσεις καὶ τύπους, οἵτινες εἰσὶ μὲν δρθότατοι γραμματικῶς, ἀλλὰ παρὰ τινῶν κριτικῶν θεωροῦνται ὡς ἀνακόπτοντές πως τὸν εὔρυθμον ῥίον τοῦ ὅφους αὐτοῦ, καθ' ὃ μήπω κυρωθέντες ὑπὸ τῆς κοινῆς χρήσεως.

Ολοσχερως ἐν τῇ ὑψηλῇ ταύτῃ γλώσση ἐγράφη. Ἡ Θεοδώρα, ἡν κατὰ περίεργον συγκυρίαν ἐδημοσίευσεν δὲ τῆς Ἐλληνης ποιητῆς συγχρόνως σχεδὸν μετὰ τοῦ ὄμωνύμου δράματος τοῦ Σαρδοῦ. Ἀλλ' ἐν τῷ Ἡρακλείῳ, περὶ οὗ δὲ λόγος ὡδεῖ, ἐπῆλθε μεταβολή τις, καὶ ὡς πρότυπον ἔχρησιμευσεν δὲ Σαιξπῆρος, ἡ δύπις μεταχειρισθῶν ὡς δεύτερον ὅρον τῆς παραβολῆς προκάτοχον. Ἐλληνα συγγραφέα, ὁ Βερναρδάκης. Τὰ κυριώτερα, δηλονότι, πρόσωπα ὄμιλοισιν εἰς στίχους, λαμβικούς τριμέτρους ἐννοεῖται, καὶ σχεδὸν εἰς τὴν ἀρχαίαν γλώσσαν. τὰ δὲ δευτερεύοντα εἰς πεζὸν λόγον καὶ εἰς τὴν συνήθη διάλεκτον, ἡ μᾶλλον εἰς διαφόρους διαλέκτους.

Τὸ θέμα τῆς τραγῳδίας τυγχάνει ἥδη αὐτὸν καθ' έαυτὸν ἐπαγωγόν. Ἡ ἐποχὴ τοῦ περιφανοῦς Αὐτοκράτορος Ἡρακλείου ἀποτελεῖ ζειδωρον ὄστιν ἐν τῷ μέσῳ τῆς συνήθης τοσοῦτον αὐχμηράς καὶ ἀτερποῦς Βυζαντινῆς ἴστορίας. Μετὰ πόσης δὲ ἐπιμελείας καὶ βαθείας ἐπιγνώσεως ἐμελέτησεν δὲ ποιητὴς πάντα τ' ἀφορῶντα τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, καταδείκνυται ἥδη ὑπὸ τῶν σημειώσεων, αἵτινες ἀναφέρουσι πάσας τὰς πηγὰς ἀρχαίας καὶ νεωτέρας, δόλοσχερῶς διαφωτίζουσαι τὸ ὅποκείμενον θέμα. Καθίσταται δὲ δῆλον ὅτι διοιητὴς τὴν φορὰν ταχύτην ἐπεδίωξε τὴν συγγραφὴν οὐ

*) Eine Griechische Tragödie. Magazin Nr. 7, 1887.

μόνον λαμπρᾶς, ιστορικῆς μεγαλογραφίας, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ἀληθοῦς εἰς τὴν σκηνὴν προωρισμένου δράματος· μπῆρε δὲ καὶ ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην ἀναμφήριστως ἐπιτυχῆς ἡ τοῦ θέματος ἐκλογή. Ἡ δὴ τοῦ Ἡρακλείου πολιτεία περιεσώμη μέχρις ήματος διὰ τῶν αἰώνων ὡς ἐν τῶν περιεργοτάτων φυχολογικῶν προβλημάτων, ὡς αἰνῆμα οὖ τὴν λύσιν ὑπὸ πολλὰς ἐπόψεις μάτην ἐπιδιώκομεν. Ὁ περικλεῆς Αὐτοκράτωρ, ἐνυμφεύμη, ὡς γνωστόν, τὴν Ἰδίαν αὐτοῦ ἀνεψιάν, τὴν περικαλλῆ Μαρτίναν, καὶ τὸ συνοικεῖσιν τοῦτο, ὅπερ κατεδίκαζεν ἡ ἐκκλησία, ὑπῆρξεν ἡ πηγὴ πασῶν αὐτοῦ τῶν συμφορῶν. Ὁ ἀκάθετος ἥρως ὑπὸ τῶν ἡμικῶν ἀλγηδόνων ἐκθηλύνεται τέλος καὶ καταθράνεται, εἰς ήματος δὲ παρίσταται, ἀναπετανυμένης τῆς αὐλαίας, ὡς ψυγάς πρὸ τῶν Ἀβάρων, οἵτινες πανταχόθεν περιέβαλλον τὴν περίδοξον αὐτοῦ πρωτεύουσαν. Ἐν ἐπακολουθούσῃ συνδιαλέξει μετὰ τοῦ ἐξαδέλφου αὐτοῦ Κουροπαλάτου Νηκίτα, ἥτις ἐνθυμούμενος τὸν διάλογον μεταξὺ τοῦ Δόν Καρόλου καὶ τοῦ Μαρκησίου Πόζα, σρῶμεν αὐτὸν θρηγοῦντα, ὡς καὶ διαδέξατο τοῦ Φιλίππου Β', ἐπὶ τῶν λειψάνων τῶν μεγαλουργῶν τῆς νεότητος αὐτοῦ ὄνειρων. Ἀγγέλλει μάλιστα τὴν σταθερὰν ἀπόφασιν ὅπως, ἐγκαταλείπων εἰς τὴν τύχην αὐτοῦ τὸ Βυζάντιον, καὶ καταφύγων εἰς τὴν γενέτειραν αὐτοῦ Καρχηδόνα, διαβιώσῃ ἐκεῖ εἰδυλλιακὴν ὅπαρξιν μετὰ τῆς ἐπερίστου συζύγου, ἥτις φαίνεται ἀκολουθοῦσα τὸ ῥητόν: *Après nous le déluge, εἰς Ἑλληνικὴν ἐννοεῖται γλῶσσαν:*

Βιώσωμεν

ἥμεις λαμπρῶς, καὶ εἴτα εἰς τοὺς κόρακας.

Ἄλλ' ὑπάρχει εἰσέτι μία εὐθικτος ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Ἡρακλείου χορδὴ, ἡ θρησκευτική, καὶ ἀκριβῶς αὕτη δονεῖται σπαρακτικῶς ὑπὸ τῆς εἰδήσεως ὅτι ὁ τίμιος σταυρὸς εἶχε περιέλθη εἰς χεῖρας τῶν ἀπίστων, πορθησάντων τὴν Ιερουσαλήμ.. Τότε ἀφυπνίζεται εἰς τοῦ ληθαργού ὁ ἥρως, καὶ δι' ἀλλεπαλλήλων τροπαλῶν, ὃν ἔνια δρῶμεν ἐπ' αὐτῆς τῆς σκηνῆς μετατιθεμένης εἰς Ἀσίαν, καὶ ἀλλὰ μανθάνομεν ἐκ μηνυμάτων πρὸς τὴν Αὐτοκράτειραν, ἥτις εἶχεν ἀπομείνειν ἐν Βυζαντίῳ, οἱ Πέρσαι ὀλοσχερῶς καταθράνονται καὶ ἀνα-

πτάται τὸ τρισάγιον τοῦ μαρτυρίου σῆμα. Ἄλλ' ἐπ' αὐτῷ τοῦ Γολγοθᾶ, μετὰ τὴν ἀναστήλωσιν, ἀπαίσιον παρίσταται τῷ Ἡρακλείῳ ὄρφαμα· ἐν μέσῳ ἐρειπίων καὶ φλογῶν ἐμφανίζεται πρὸ τῶν ἐκθάμβων αὐτοῦ ὄρφαλμῶν ὁ Προφήτης, καὶ προφέρει τοὺς μυστηριαδῶς ἀπειλητικοὺς λόγους: Ἄλλας ἢλαχ. Πρὸ τοῦ ἀποφαλίου καὶ γιγαντιαίου ἴνδαλματος ὁ Αὐτοκράτωρ καταπίπτει ὡσεὶ κεραυνωθείς. Οὐδεμία πλέον ἀμφιβολία. Μάτην ἥλπισε τὴν θείαν συγχώρησιν, τὸ ἀμάρτημα, ὑπῆρξε μεῖζον τῆς ἐξίλεωσεως! Ὁ περικλεῆς δορυκτήτωρ καταπίπτει τότε καὶ αὖθις ἐν τῷ προτέρῳ ληθαργῷ, αἱ φρένες αὐτοῦ σαλεύονται, καὶ ἀφυπνίζεται μόνον ὅπως παραστῇ εἰς τὴν ἀκατάσχετον τοῦ δήμου ἐξέγερσιν, εἰς τὸ φοβερὸν τέλος τοῦ τέκνου αὐτοῦ καὶ τῆς τόσον περιπατῶν ἐν ἀμαρτίᾳ λάτρευθείσης. Τοιαύτη ἡ ὅπωσιδη ἰσχυνὴ τοῦ ἔργου πλοκή, ἥτις ἐν τούτοις συμπληροῦται διὰ πανταχόθεν ὑπερχειλιζούσης δράσεως. Μεταξὺ τῶν τραγικῶν σκηνῶν εἰσὶν ἐγκατασπαρμέναι καὶ κωμικαί, ἐν αἷς διαπρέπει ὁ Σεισμός, ἀμφίβολος ἥρως, δστις ὑπενθυμίζει μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας τὸν Φαλιστάρ τοῦ Σαιξῆρου.

Τὸ δρᾶμα ἐπακολουθεῖ δίπρακτος κωμῳδίᾳ: Τὸ πῦρ ὑπὸ τὴν αἰθύλην πατά τὸ πρότυπον τῶν Γαλλικῶν proverbes. Δι' αὐτῆς ἀναπτύσσεται δραματικῶς τὸ οὐδέποτε γηράσκον ῥήτον: *Donec gratius eram tibi.* Ἄλλ' ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει τοὺς ἐρωμένους ἐχώρισεν οὐχὶ νέον τι ἀκατάσχετον πάθος, ἀλλ' αἱ πραγματικαὶ τάσεις τῆς συγχρόνου ὑλιστικῆς ἐποχῆς. Εὐτυχῶς ἡ ἀφύπνησις του ἀρχαίου πυρὸς καὶ συμπαθῶν τις θεῖος ἐγκαίρως διασώζουσι τὴν τρυφερὰν ἥρωΐδα Λυδίαν ἐκ τῆς ἀγκάλης τοῦ χυδαίου ἐκατομμυριούχου, τοῦ ὑπὸ τῆς μητρός προετοιμασθέντος γαμβρού, καὶ συνενοῦσιν αὐτὴν αὖθις μετὰ τοῦ ἐπαγωγοῦ συμπαίκτορος τῶν παδικῶν ἡμερῶν, τοῦ προσφάτως ἐκ τῆς Ἐσπερίας ἐπανακάμφαντος, καὶ δι' ὃν ἐνόμιζεν δτι διατηρεῖ ἀδελφικὸν μόνον φίλτρον. Ολιγάτερον ἥρεσεν ἥμιν ἐν τῷ ἀθώῳ τούτῳ δραματιώ τὸ κατώτερον κωμικὸν στοιχεῖον, ὅπερ παρεισῆγεται διὰ τῆς κωφῆς καὶ τραυλιζούσης (excusez du peu) μητρὸς τοῦ ἐκατομμυριούχου.

Ο. I.

ΦΥΛΛΙΔΑΣ ΚΑΙ ΧΑΡΙΤΩ.

(ΔΙΗΓΗΜΑ ΕΚ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ.)

(συνέχεια.)

„Ἄφοῦ τὸ ἀπαιτεῖτε πάλιν, ίδού καὶ μίαν ἀκόμη“, εἶπεν ὁ Φυλλίδας, „ἄν καὶ δύο μάλιστα Σᾶς διηγήθην μέχρι τοῦδε. Τώρα λοιπὸν δ' ἀκούσετε τὸν ἐξορκισμὸν ἐνὸς δαίμονος. Ὁ καλὸς Πλαταιεὺς μου εἶχε, λέγει, τὴν γνωριμίαν ἐνὸς Πυθαγορείου, Ἀριγνάτου δονομαζομένου, ὁ ὄποιος ἥξευρε καλλιτεραὶ ἀπὸ κάθε ἀλλοὶ ἀλλοῖν νὰ ἐξορκίζῃ τὰ κακὰ πνεύματα. „Οταν καμμίαν φορὰν ὑπάγης εἰς τὴν Κόρινθον“, μοὶ εἶπε, „ἐρώτησε, ἀν θέλῃς, ποῦ εἶνε τὸ σπίτι τοῦ Εύβατίδου, καὶ δταν θά Σε τὸ δεῖξουν ἐκεῖ πλησίον τοῦ Κρανείου, ἐμβαμέσα καὶ ῥώτησε τὸν θυρωρὸν Τίβιον, ποῦ εἶνε ὁ τόπος, ὃπου ὁ Πυθαγόρειος Αριγνωτος ἐσκαψε καὶ ἔβγαλε ἀπὸ μέσα τὸν δαίμονα καὶ ἔτση ἐλευθέρωσε τὸ σπίτι ἀπὸ ἐνα φοβερὸ φάντασμα. Πολὺν καιρὸν κανεὶς δὲν ἥθελε νὰ κατασκηνῇ ἐξεινό τὸ σπίτι, διέτη, ὅστις ἐδοκίμαζε νὰ μείνη καὶ ἔνα βράδυ μόνον μέσα, ἐδιώκετο ἀπὸ ἐνα ἀνήσυχο στοιχεῖο. Ἐτσιγ ἥρχισε τὸ σπίτι νὰ πέφτῃ, καὶ ἀπὸ πάνω εἶχε μείνειν ὀλάνοικτο, διότι κανεὶς δὲν ἥθελε νὰ βάλῃ μέσα ἐκεῖ τὸ

ποδάρι του. Εδύνες ἀμαδενὸς ὅμως αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δ' Ἀρίγνωτος, ἐπῆρε τὰ βιβλία του μαζῇ (δι' φύλος μου δ' Ἀρίγνωτος ἔχει πολλὰ αἰγυπτιακὰ βιβλία, τὰ ὅποια εἶνε γεμάτα ἐξορκισμούς) καὶ ἐμβῆκε μίαν ὥραν πρὸ τὰ μεσάνυκτα εἰς ἐκεῖνο τὸ σπίτι, μολονότι δὲ Εύβατίδης δὲν τὸν ἀφίνει καὶ δλίγον ἔλειψε νὰ μεταχειρισθῇ καὶ βία διὰ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ. Ἄλλ' δ' Ἀρίγνωτος ἐπέμεινεν εἰς τὸ σκοπόν του. Πήρε λοιπὸν μίαν λαμπάδα καὶ πήγεν δλομόναχος εἰς τὸ σπίτι, ἔβαλε τὸ φῶς του εἰς τὴν μεγάλη σάλα, ἔκπλωθης κατὰ γῆς καὶ ἀρχισε νὰ διαβάζῃ σιγανά. Ὁ δαίμονας, ἐπειδὴ ἐνόμισεν ὅτι ἔχει μποσθά του ἔναν ἀνθρωπόν, δ' ὄποιος καθὼς καὶ δλοι οἱ ἄλλοι ήθελε τρομάξει εὔκολα, ἐμφανίσθηκε μὲ μίαν φοβερὰν πομπήν, ἀπὸ πάνω ὡς κάτω μὲ μαλλιά καὶ πλειὸ μαῦρος ἀπ' τὴν νύκτα. Ἐπλησίασε τὸν Πυθαγόρειον, καὶ ἥλθε πάρα πολὺ κοντά του, καὶ προεπάλησε μὲ κάθε τρόπον νὰ δρμήσῃ ἐπάνω του καὶ νὰ τὸν κάμη ν' ὀφήσῃ τὰ βιβλία του ἔκεινα· καὶ διὰ τοῦτο μετεμορφώνετο πότε εἰς

41*